

Hans-Ove Hellströms stukade tumme

Sitter och klipper min tumnagel och upptäcker ett ärr som för mina tankar till följande historia:

Det hela utspelades i mitten av 1970-talet.

Jag som idrottsföreträdare på kompaniet skulle träna samman ett handbollslag inför Regementsmästerskapet. Denna idrott var jag inte så bevandrad i men det var bara att ta sig an uppdraget. Ett antal värnpliktiga och befäl ställde upp för en träningsmatch och från vilken uttagning av kompanilag skulle ske.

Matchen satte igång, helt plötsligt blev jag frispelad och tänkte att här är det bäst att föregå med gott exempel. Tog en ordentlig sats för att smälla in det första målet. Det jag inte hade räknat med var att det helt plötsligt kunde dyka upp en försvarare för att täcka skottet. Mitt i skottögonblicket så stod där en stor man (Lasse Lindström) mitt i skottsektorn.

Jag fullföljde skottet med följd att min tumme hakade i hans hand.

En fruktansvärd smärta uppstod. Med all säkerhet hade jag fått en ordentlig stukning. Det var bara att kliva av plan, duscha och byta om.

Senare på kvällen tilltog såväl värk som svullnad och jag bestämde mig för att söka upp regementsläkaren dagen efter. Efter att ha anlänt till arbetet och påbörjat förberedelser inför dagens övningar ringde jag och beställde en tid hos regementsläkaren på förmiddagen.

Läkaren konstaterade att det nog skett något mer än en stukning och han ringde direkt till sin kamrat, idrottsläkaren, som var beredd att omedelbart ta emot mig.

Idrottsläkaren kände först lite försiktigt på tummen och misstänkte att det nog kunde vara en fraktur. Därefter tog han tag i tummen och drog i den. Med ens stod jag vrålände på knä framför läkaren. Diagnos, en så kallad Bennetfraktur.

Läkare lyfter i sin tur luren och ringer Visby Lasarett. Resultat - åk direkt ner för operation.

Åka ner direkt kunde jag inte göra. Jag hade en hel del att uträtta på arbetsplatsen, åtminstone måste jag meddela min chef så att någon kunde överta mina arbetsuppgifter.

Dessutom ville jag åka hem och duscha och byta om till civila kläder eftersom jag förmodligen skulle kunna bli kvar på lasarettet över natten.

Denna önskan framfördes åtföljd av en kort förhandling med läkaren. Så småningom retirerade han för mina argument och gav mig en respit på en timme.

Då jag utfört vad jag planerat åkte jag ner till Visby lasarett. Jag hade fått information om att ringa på en speciell dörr (akutingången). Väl därinne möttes jag av två, minst sagt stadiga, sjukvårdsbiträden vilka tog tag var sin arm och förde ner mig i källaren.

Vad skulle jag göra där? Jo de hade fått i uppgift att bada mig.

Va?? Jag var nyss hemma och duschade och dessutom -så har jag bara ont i tummen.

Nu var det inte så lätt att övertyga damerna om detta – bad ingick ju i rutinerna.

Efter att ha tagit fram alla mina förhandlingskunskaper så lyckades jag till slut få igenom att det nog räckte att jag duschade ytterligare en gång.

Efter denna palaver så fördes jag upp till ett rum på kirurgavdelningen.

Där fick jag byta om till en vit nattskjorta och långa strumpor vilka påminde om sådana som flickorna bar på Moulin Rouge i Paris. Efter ombytet kommenderades jag i säng.

Så småningom kom det en liten tunn flicka och började rulla iväg mig till operation.

Jag var ganska tung så det lilla biträdet stånkade och pustade då hon via dörrar och hissar tog mig till operationsavdelningen.

Väl där skulle denna flicka tillsammans med en sjuksyster lyfta över mig till en operationsbår. Jag tyckte det var onödigt att de skulle behöva lyfta eftersom jag bara hade ont i tummen. ”Jag kan gå själv”

Men se det blev det inte tal om eftersom jag hade fått lugnande sprutor.

”Lugnande sprutor? Jag har inte fått en enda spruta”

-Va, har du inte fått någon spruta?

-Nej, svarade jag och klev själv över till båren.

Det blev fart på sköterskan som for efter en spruta och tryckte in den i min arm.

Strax därefter kom någon och lade en journal på min mage. Den låg vänd mot mina fötter men jag kunde ändå läsa den ”aviga” texten och konstaterade att det stod - blindtarmsoperation!

Jag tillkallade då en syster och påpekade att det inte var frågan om någon blindtarm utan att jag endast - hade ont i tummen.

Efter lite rabalder så erkändes att det blivit en förväxling med en annan patients journal. Det var rena turen att drogen inte hade börjat verka för då hade jag inte upptäckt misstaget förrän jag vaknat upp. Det hade varit besvärande om jag kom hem med bruten tumme och saknad blindtarm och än värre för den personen som hade blindtarmsinflammation.

Denna dag var det tydligen ett stort tryck på operationsavdelningen. Vi låg flera i korridoren och väntade på tur. Eftersom jag fick sprutan så sent så fick jag vänta lite extra länge. Nu började jag bli kissnödig och bad om att få gå på toa. Det var inte tal om detta utan de kom med ett bäcken. Inte f-n kunde jag pinka i ett bäcken ute i en korridor där massor med människor for fram och åter. Till slut lyckades jag charma en vitklädd kvinna som lät mig gå på toa. Hon var dock mycket rädd att jag skulle tuppa av efter den lugnande sprutan men det enda jag kände var ett stort behov att lätta på trycket. Tillbaka till bären och nu blev det min tur. Inne i operationssalen rådde en livlig aktivitet. Det stod ett helt gäng med läkarkandidater som var intresserade att följa min operation. Efter att ha tillfrågat mig gav jag tillstånd till detta.

Det hela började med att jag späades fast med remmar i en ställning som förde tankarna till en korsfästelse. (Mätte inte slutresultatet bli detsamma). Därefter fick jag lokalbedövning i min tumme och lugnande lustgas. Under tiden denna bedövning skulle verka så berättade kirurgen för sina elever vad som skulle ske. Dessa elever var troligen för första gången i en operationssal för bara efter några minuter lyckades någon krascha en stor flaska med vätska. Utrymning och avstädning av golv vidtog.

Så blev det då dags för operation. Vid min huvudända satt en narkosköterska för att kolla att allt stod rätt till. Helt plötsligt tillkallade hon läkaren och de började dividera. Slangar, tygstycken, läkarelever mm fördes åt sidan och med hög hastighet så kördes min bårvagn in på intensiv/uppvakningen. När jag kom till sjukhuset på förmiddagen så var jag frisk – bara lite ont i tummen - men nu blev jag livrädd. Hade jag fått hjärtfel? På intensiv klistrade de på mig diverse elektroder och satte igång att med mäta min hjärtfrekvens (EKG). Det visade sig att mitt hjärta då och då slog dubbelslag, en åkomma jag haft sen tonåren. Om de frågat innan de for iväg med mig så kunde jag ha upplyst om det. Detta avbrott gjorde att jag fick vara kvar på intensiv -uppvakningen ett tag. Hela tiden passerade det sköterskor som frågade hur jag mätte (trodde förmodligen att jag var nyopererad) och jag upplyste dem om att jag bara- hade ont i tummen. Efter den lilla chocken jag utsatts för samt efter lång väntan så började jag åter bli kissnödig. Samma förfaringssätt bäcken, förhandlingar – jag gick på toan.

Så blev det då åter dags för operation. Det hade förflutit lång tid sedan jag första gången fördes in i det rummet och fått mina bedövningssprutor. Kirurgen satt genast igång med att skära i tummen och jag skrek högt – bedövningen hade börjat släppa. Nu vidtog en ny procedur med bedövningsmedel och väntan.

Efter genomförd operation visade läkaren en röntgenbild och berättade vad han vidtagit för åtgärder. Han hade med en ca 2 cm lång spik snickrat ihop småbenen i tummen. Efter detta så blev det återtransport till kirurgavdelningen med en övernattnings.

Det var mycket besvär och traumatiska upplevelser bara för att jag - hade ont i min tumme. Den inledningsvis missade lugnande sprutan hade behövts redan i entrén.

Ett par månader efter så återkallades jag till lasarettet för att operera bort spiken. En åtgärd som jag inte hade fått upplysning om. Det blev en ny lokalbedövning och operation med sjukskrivning som följde. Detta lilla ingrepp lyckades man genomföra utan incidenter. Inga sumobrottare som skulle bära mig till badet syntes till vid det tillfället.